

24. s. e. Trin Kappel Kramnitze pumpestation

Salmer: 402 404 - 732 (474) 731

Evangelium: Matthæus 9, 18-26

Hvad stiller vi op med sådan en beretning? Vi, der er vidner til så mange menigsløse dødsfald rundt i verden. Dels på grund af terror og krig, dels på grund af naturkatastrofer, som vokser i tal i takt med klimaforandringerne.

Hvad stiller vi op med Jesu opvækkelse af synagogeforstanderens datter, når vi nu alle sammen ved, at over for døden er vi magtesløse? I dag, hvor vi mindes stormfloden for 149 år siden, som overskyllede Rødby fjord og tog livet af beboere og ødelagde endnu fleres muligheder for at leve videre her.

Livets ubarmhjertige vilkår ramte dengang, og selv om der er bygget diger til at beskytte landet, er der ingen garanti for, at vi ikke igen kan blive

ramt. Måske ikke af en stormflod, men med de klimaforandringer vi er vidner til, ved vi ikke, hvornår en ny katastrofe kan ramme. Det hører med til livets vilkår, og det er lige forfærdeligt, hver gang det sker.

Det er farligt at leve, også selv om vi til hverdag prøver at glemme og fortrænge det. På et splitsekund kan det være slut, ofte på grund af en tilfældighed, et øjeblikks uopmærksomhed i trafikken, en blodprop, der ikke kan passere...

Muslimerne siger altid inshallah, når de siger, vi ses - det betyder *om Gud vil*. En gammel hilsen, som bunder i erkendelsen af, at ingen kender dagen i morgen.

Men igen - uanset hvor meget vi husker at sige *om Gud vil* - så ændrer det ikke ved, at her hos os står ingen Jesus og siger til dem, der sørger og græder - Hold op med at græde, pigen sover, hun er ikke død.

Her er ingen Jesus, der rækker hånden frem og tager de døde hænder og rejser dem op og giver dem tilbage til livet og deres kære familier. Så hvad skal vi bruge det til, at Jesus den dag kaldte denne pige tilbage til livet?

Ja, men behøver vi nu også at tage det hele så bogstaveligt? Nej, ikke *kun*. I evangelierne og i hele bibelen er der flere lag i beretningerne, og det er der også i denne dags evangelium.

Både den døde pige og den blødende kvinde er repræsentanter for det, der er urent. Sådan blev det betragtet af jøderne på Jesu tid. Og de urene, skulle man holde sig langt væk fra. Det foreskrev Moseloven.

Så den blødende kvinde ved alt om sin urenhed – det er derfor, hun sniger sig til bagfra blot for at røre ved kvasten på Jesu kappe.

Og det ved selv det mindste barn på Jesu tid – så der er mere end en helbredelse på spil. Her er

samtidig en overskridelse af alle de gamle regler om urenhed.

Med sin accept af kvindens tro, og med den hånd, hvormed Jesus rækker ud og rejser den døde pige op, *der* overskrider og nedbryder Jesus alle de gamle grænser mellem rent og urent.

Jesus viser med sin berøring – at Gud er den, der ikke er bange for at komme i berøring med det, vi mennesker foragter eller væmmes ved. Gud lader sig røre – helt bogstaveligt, men også i den forstand, at han lader sig røre af et menneskes nød, elendighed og sorg.

I Jesus viser Gud sig som den, der ikke er bange for selv at få beskidte hænder – for han ser ikke urenheden, han ser *mennesket* – han ser ikke et urent, stigmatiseret, udstødt, foragtet menneske – han ser det menneske, der bærer Guds billede i sig.

Datter, kalder han kvinden, du er Guds datter, du er Guds barn – i den forstand går der en rød tråd fra de børn, som Jesus tager på skødet og velsigner, over synagogeforstanderens datter til kvinden med blødningerne og videre til dig og mig.

Vi er Guds døtre og sønner – vi er en del af den krop, som i Jesus åbner sin favn for enhver, som vil lade sig omfavne og berøre af den Gud, der ikke støder noget menneske fra sig, uanset hvor meget skidt, vi så har rodet os ud i.

Når vi holdes over dåben, rører Gud ikke blot den spæde med sin finger, når korset tegnes for dets ansigt og bryst – her rører Guds finger vores sind og sanser, for at vi skal mærke at vi er hans. I livet og helt ind i døden.

Gud, som vi møder i Jesus Kristus, er ikke bange for døden. Han har selv mærket den på sin egen krop, han har mærket, at hvor Gud rækker sin kærligheds hånd frem, der må selv døden give slip og fortabt.

Det er opstandelsestroens svar på spørgsmålet, hvad skal vi bruge sådan en historie til. Også når vi hører om de mange krigsofre i Syrien og Afghanistan – også dér hvor vi græder, og sørger i morgen, fordi en af vore kære er borte.

Både der og her lyder påskesvaret, at Gud som på livets første morgen skabte alt ud af intet og bøjede sig ned og blæste livsånde i Adams døde krop. Den Gud vil også på opstandelsens morgen bøje sig ned og blæse liv i de døde.

Gud vil give os del i Jesu Kristi opstandelse – ja vi er allerede her og nu en del af hans krop – hans legeme og blod lægges på vore læber i nadverens brød og vin. Det giver os ikke vore døde tilbage. Det får ikke engang gråden til at forstumme. Vi må stadig omkring kirkegården til hver vore grave.

Men det tænder et håbets lys – det vækker et håb. Håbet om, at Guds kærlighed kan ingen magt i verden tage livet af. Det indgyder nyt mod til at leve og elske og elske at leve – med

den sårbarhed og skrøbelighed livet rummer
hvert sekund.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader
Søn og Helligånd. Du, som var, er og bliver én
sand treenig Gud højlovet fra første begyndelse
nu og i al evighed Amen.